

Els de 'Germinans', davant la justícia

TEXT PEP MARTÍ

La denúncia d'un diaca contra la web 'Germinans' posa aquest grup integrista de l'arxidiòcesi de Barcelona contra les cordes

Falsificació documental i usurpació de personalitat. Aquests són els presumptes delictes que han germinat de la web catòlica de línia integrista *Germinans* (vegeu <germinans-germinabit.org>), d'autors anònims. Un cas que, després de passar pel Jutjat d'Instrucció núm. 22 de Barcelona, ara es troba en el Jutjat Degà, des d'on s'espera que en qualsevol moment s'adjudiqui la vista al tribunal penal corresponent.

Les acusacions són molt greus i afecten tres persones seglars: Mario Solsona, la seva dona, Ana Becerril, i Mariano Arnal. El fiscal els acusa d'haver falsejat les dades en el moment de contractar el trasllat d'un domini d'Internet de la web esmentada, nascuda al maig de l'any 2007. L'arxidiòcesi de Barcelona passa per uns moments difícils, trasbalsada per aquest tema. Els tres acusats haurien utilitzat el nom d'un clergue, Josep Maria Matamala, com a sol·licitant del domini, quan en realitat es tracta d'una persona del tot aliena al grup integrista. El DNI emprat en la mateixa operació és el d'un ciutadà de Saragossa que tampoc no té res a veure amb *Germinans*.

L'esmentat clergue va presentar denúncia contra Solsona, Becerril i Arnal. El fiscal els acusa de falsificació documental i demana per a ells un any de presó i 3.880 euros. L'acusació particular demana quatre anys de presó pel ma-

teix delictes continuat i un any de presó per usurpació del nom de Matamala), a més d'una multa i del tancament de la pàgina.

El terrabastall a la diòcesi de Barcelona està servit. En les declaracions que s'han fet davant del jutge, els tres acusats han reconegut, segons fonts diocesanes, els fets per preservar els veri-

tables cervells, però han afirmat que desconeixien qui era Matamala, i que es tracta d'una simple coincidència sense mala fe. En tot cas, tots tres es van negar a aportar els noms de la resta dels integrants de *Germinans*, el nucli dur del qual és format per sacerdots de línia ultraconservadora i espanyolista de la diòcesi, enemics de la gestió del car-

SEQUEIX A LA PÀGINA 26



VÈRTEX

El grup Godó es converteix en el 'Pravda' de Catalunya

J. Reixach

A raig: el nomenament d'Eugeni Sallent, fins ara director general de la divisió radiofònica del grup Godó, com a nou director de TV3 és una aberració inadmissible. Una més de les que ens ofereix la coalició *de facto* CiU-PP que governa les principals institucions catalanes.

1. Eugeni Sallent és un economista que s'ha forjat en món de la ràdio, primer com gerent de Catalunya Ràdio i després com a màxim responsable de RAC1 i de Ràdio 105. Nul·la experiència, per tant, en el sector televisiu.

2. El seu aterratge a TV3 –i els fets ho confirmaran ben aviat– té un doble objectiu: perpetrar una escabetsxada laboral en la plantilla de Sant Joan Despí i munyir la televisió pública catalana en benefici del grup Godó, seguint el model que va perpetrar Jaume Roures (Mediapro) a TVE.

3. L'osmosi públic-privat que produeix entre TV3 i el grup Godó no té parió en cap altre país europeu. El resultat, si no ho impedim amb contundents mobilitzacions, serà la privatització encoberta de «la nostra» i la primacia dels interessos empresarials de la família Godó en un àmbit que és d'exclusiva competència del Parlament de Catalunya, màxima expressió de la sobirania democràtica.

Estem lliscant perillosament cap a una «dictadura mediàtica», amb *La Vanguardia* fent el paper de *Pravda*. Eugeni Sallent és una peça fonamental d'aquesta deriva totalitària.

denal Lluís Martínez Sistach.

Des del moment de l'aparició de *Germinans*, la polèmica ha envoltat la web tradicionalista. Addictes a les tesis integristes dins de l'Església, enemics ferotges del Concili Vaticà II i defensors de la missa tridentina, han demostrat una rara habilitat per esbombar tafaneries diverses de l'arquebisbat. Però el que ha indignat molta gent és l'estil de la web: informacions esbiaixades, manipulació, campanyes contra persones que voregen l'insult... Els possibles delictes comesos deixen en evidència una particular manera de fer ben poc evangèlica.

ASSOCIACIÓ JOAN PAU II

Segons ha pogut saber EL TRIANGLE, l'origen de *Germinans* té un moment molt concret. Neix del rebuig del cardenal Martínez Sistach a la sol·licitud d'autoritzar una Associació Joan Pau II formada per sacerdots. La idea, nascuda a la mort de Karol Wojtyła, era la de preservar la memòria del papa anterior des d'una perspectiva molt conservadora. Sistach s'hi va negar, cosa que va provocar una reacció virulenta.

Així va néixer *De Bello Pallico*, una web precedent de *Germinans* que va tenir poc recorregut. En vigílies dels 70 anys del cardenal, a l'abril de 2007, *De Bello Pallico* va desaparèixer. Segons sembla, es volia estendre la mà a l'arquebisbe. Però la reticència d'aquest a un acord amb ells els va fer passar a l'ofensiva. Al maig de 2007 neixia *Germinansgerminabit* ('*Germinarà copiosament*').

Des de l'entorn de *Germinans*, aquests dies es respira nerviosisme. Si s'arriba al judici, la posició de la web i dels qui fins ara l'han nodrida quedarà compromesa.

Dels tres acusats, qui sembla haver tingut un paper més destacat en les accions de *Germinans* és Mario Solsona. Membre del consell de redacció d'*Infocatolica.com*, se li atribueix l'autoria dels comentaris que, signats per *mariosol*, apareixen al *Foro Jai*, una altra de les webs integristes de la xarxa. És el vincle amb sectors tradicionalistes de Madrid, representats per Luis Fernando Pérez Bustamante, director d'*Infocatolica*, i José Francisco Fernández de la Cigofia, columnista d'*Intereconomía*.

Fins ara, i a banda de les declaracions de Solsona, de Becerril i d'Arnal, han estat cridats a declarar com a testimonis tres sacerdots: Francesc Espinar, rector de la parròquia de Sant Joan Baptista de Santa Coloma de Gramenet; Alex Marzo, rector d'Argentona, i monsenyor Jaume González-Agàpito, delegat episcopal d'Ecumenisme. Tots tres van negar tota relació amb *Germinans*.

FRANCESC ESPINAR: «SOM UNA PARRÒQUIA GERMINANT»



EL SACERDOT FRANCESC ESPINAR REGEIX LA PARRÒQUIA DE SANT JOAN BAPTISTA, A SANTA COLOMA DE GRAMENET

■ Sant Joan Baptista, al barri de Fondo de Santa Coloma de Gramenet, és una parròquia governada per Francesc Espinar, un sacerdot brillant, simpàtic i tradicionalista. Nascut el 1961, és llicenciat en història i en dret canònic. Està vinculat a Roma Aeterna, una entitat que pertany a la xarxa internacional La Voce, en favor de la missa preconciliar. Fins i tot alguns detractors diuen que és una persona culta, però intransigent. El que no se li pot negar és capacitat de convocatòria. En un dia laborable, congrega una cinquantena de persones per missa, xifra que es multiplica els diumenges. D'Espinar s'explica que va ser ordenat a Itàlia per un bisbe molt proper a Marcel Lefebvre. Ell no amaga les seves posicions ultraconservadores. A l'altar de l'església, llueix un gran retrat de Joan Pau II i la bandera del Vaticà. Espinar, després del sermó, continua la

missa d'esquena als assistents, en el que sembla una aproximació a la missa tradicional.

El rector ens atén amb amabilitat, però salta de la cadira quan se li planteja el tema de *Germinans*. Nega completament cap vinculació i escomet: «Per què no parlem de la gent que passa gana?

Aquesta qüestió només interessa a quatre gats». Es defensa dient: «Jo el que sóc és una persona treballadora, i aquí atenem moltíssimes persones amb necessitats. Si véns el diumenge, veuràs la cua que hi ha per la comunió». En canvi, no sembla tenir problemes per parlar de la situació a l'arxidiòcesi: «El que sí que et puc dir és que aquesta és una parròquia germinant, en el sentit que germina, que creix. Ara, a Barcelona hi ha moltes altres parròquies germinants, i que tampoc no tenen res a veure amb aquesta web». Quan se li pregunta per la successió a Barcelona, opina que «tal com està en aquests moments, un bisbe com Sáiz Meneses no seria ni un *arreglón*. Algun candidat? «Potser Romà Casanova, perquè vam ser companys d'estudis.»

Espinar és considerat en amplis sectors de la diòcesi una persona clau en aquesta història (vegeu peça). Marzo és vist com un capellà molt vinculat a Ramon Corts, delegat episcopal d'Ensenyament, de línia conservadora i acostumat a nedar en diverses aigües.

INVESTIGACIONS

Fa anys que des del Palau Episcopal es fan intents per conèixer la identitat dels qui elaboren la web. Fa un quant temps, el cardenal va encarregar a Manuel Milián Mestre, exdirigent del PP ben connectat amb els cercles de l'Església, que indagés qui podia ser al darrere. No en va treure tot l'entrellat, però sí que va assegurar a Martínez Sistach que tenia l'íntim convenciment que González-Agàpito no hi tenia res a veure.

També va engegar una investigació l'advocat Ramon Batlle, una de les bèsties negres de *Germinans*. Però les diferents investigacions no havien anat gaire lluny. Fins ara. EL TRIANGLE ha pogut saber que Martínez Sistach va mantenir algun contacte amb persones de *Germinans* per acostar posicions.

Des de sectors propers a *Germinans* s'acusa Joan Antoni Arenas, director espiritual del Seminari Diocesà i canonge de la catedral, d'haver esperonat la denúncia contra la web. El cert és que Arenas, molt proper a Martínez Sistach, ha estat víctima habitual dels impropis dels integristes.

Germinans ha rebut des del seu naixement unes 500.000 visites, i ha estat llegida per persones de 120 països. Des del punt de vista mediàtic, ha estat un èxit pel grau d'agressivitat tant contra sectors catòlics progressistes com moderats. El paper que ha tingut no es pot destriar de la lluita interna en l'Església catalana. Des de l'inici, van declarar la guerra al cardenal de Barcelona, i no amaguen la simpatia pels bisbes de Terrassa, Josep Àngel Sáiz; de Vic, Romà Casanova, i de Solsona, Xavier Novell (vegeu pàgina 27). Després d'erigir-se en portaveus del «seu» déu, ara han de respondre davant la justícia dels homes. ▲

QUAN L'ARQUEBISBE ES
VA NEGAR A AUTORITZAR
L'ASSOCIACIÓ JOAN PAU II,
VA NÉIXER LA WEB

”



Martínez Sistach, Jaume Pujol i Joan-Enric Vives en el transcurs de la darrera reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense.

La successió de Sistach desferma les hostilitats

TEXT P.M.

Comença el compte enrere en la 'guerra' per la successió del cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, que diumenge fa 75 anys

Malgrat que ja fa molt de temps que es va gastar la primera pól-vora, aquest diumenge s'inicia formalment la batalla per la successió del cardenal Lluís Martínez Sistach al capdavant de l'arxidiòcesi de Barcelona. Diumenge compleix 75 anys i ha de presentar la renúncia a Roma.

Tractant-se d'una seu catedralícia regida per un prelat sense problemes de salut, cal suposar que la Santa Seu atorgarà un temps de prorroga al cardenal. L'habitual és allargar aquests mandats un o dos anys. Els enemics de Martínez Sistach -amb *Germinans* en un lloc preferent- asseguren que aquesta fase serà breu. Ja es veurà. En tot cas, serà un

temps ple de rumors, d'intrigues i de suposades ternes.

UN PROCÉS LLARG I COMPLEX

El nunci, Renzo Fratini, és qui haurà d'eleva una proposta amb tres noms a Roma, fins que el papa, aconsellat per la Congregació dels Bisbes, prengui la decisió final. En aquests moments, aquest «ministeri» vaticà és dirigit pel canadenc Marc Ouellet, un cardenal de línia molt dretana. En el plenari de l'organisme hi figura també el cardenal arquebisbe de Madrid, Antonio María Rouco.

Aquests factors són aliats dels qui volen «d'una vegada» que a Barcelona s'envii un arquebisbe del perfil del de Sant Sebastià, José Ignacio Munilla. És a dir, ultraconservador i gens simpatitzant del nacionalisme. Però hi altres elements que compensen aquesta amenaça per a l'Església catalana: el desig de Roma d'evitar com sigui una situació semblant a la que es va viure en els anys

SAÍZ MENESES

■ ■ La candidatura del bisbe de Terrassa a la seu barcelonina parteix amb una facció de *supporters* important. Sembla que ell no amaga les seves pretensions. En l'entorn de Martínez Sistach no se'n refien gens, i fan bé. El recolza, a més, un cardenal emèrit Carles que encara es fa escoltar en els despatxos més ultramontans de la cúria romana. Des de la web *Germinans*, se l'aplaudeix amb fervor, tot i alguns comentaris de crítica suau que més aviat semblen gestos de dissimul que no pas de censura. Però la seva opció té un gran enemic: al Vaticà no agraden les sortides de to, i els amics de Sáiz, molt propers a la web esmentada, s'han pogut passar de frenada en els atacs a altres prelats.

de Ricard Maria Carles, amb mitja diòcesi amotinada. També el parer del moderat Tarcisio Bertone, secretari d'Estat amb bona sintonia amb Montserrat hi tindrà un pes.

La primera terna que ha corregut ja és interessada: Joan-Enric Vives, Jaume Pujol i Josep Àngel Sáiz. Però n'hi haurà moltes més.

CORRELACIÓ DE FORCES

Del que passi a Barcelona, en dependrà l'equilibri intern en l'episcopat català. Dins dels bisbes de la Tarraconense, es poden definir ara per ara quatre posicions:

Els conciliars. En aquests moments, només són tres els prelats que s'han pronunciat clarament en una línia d'obertura i que ara estarien en una mena de «centreesquerra» eclesial: Martínez Sistach, Joan-Enric Vives i l'auxiliar de Barcelona Sebastià Taltavull.

Vives i Taltavull sonen com a possibles candidats a la mitra barcelonina. Vives estaria més ben situat, en teoria, però planteja el tema d'Andorra, ja que el bisbe -amb rang personal d'arquebisbe- és copríncep del petit Estat. Taltavull és bisbe auxiliar i és inhabilitat que des d'aquesta posició es passi a arquebisbe titular. A favor seu té un tarannà dialogant amb totes les sensibilitats. Ningú no veuria com un afront el seu nomenament, i això és força atractiu per a Roma.

Els conservadors. Són la majoria silenciosa, els prudents, els qui no solen mullar-se en quasi cap tema polèmic. De diversa procedència, configuren un bloc de cinc: Francesc Pardo (Girona), antic progressista canviat de trinxera, Joan Piris (Lleida), format a l'ombra del cardenal Carles, com Xavier Salinas (Tortosa), més Salvador Cristau (auxiliar de Terrassa) i l'opusdeista Jaume Pujol (Tarragona).

Els 'germinants'. Són Sáiz Meneses (Terrassa), Romà Casanova (Vic) i Xavier Novell (Solsona). Marcadament conservadors i d'un estil provocador envers els sectors més oberts del catolicisme. *Germinans* els sol elogiar sense complexos.

La incògnita. És Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat. Fins ara no se l'ha pogut etiquetar fàcilment. Valencià, va ser secretari de Roca Cabanellas, un arquebisbe de València molt conservador. Però Sant Feliu és el territori que dirigia Joan-Enric Vives quan era bisbe auxiliar de Barcelona, i sembla que Cortés ha respectat la base de línia oberta deixada per l'actual bisbe de la Seu. ■